

Rostislav Iščenko: Pokud se Ukrajina zhroutí před 9. květnem, Evropa ukáže Rusku prst zpoza plotu

18.11.2024 - | Nová republika

V obdobích, jež předcházela speciální vojenské operaci, Západ ukrajinskou armádu vyzbrojoval, až dosáhla za osm let války v Donbasu počtu 800 000 mužů.

Pak k nim přibýlo 200 tisíc dobrovolníků. Podařilo se mu vytvořit motivovanou armádu o síle jednoho milionu mužů s bojovými zkušenostmi z moderní války, jež nám po dva roky vytvářela závažné potíže.

Ale to už je pryč. Technika shořela, vojáci byli zabiti. Na vytvoření jiné podobné armády bude Ukrajina opět potřebovat osm let, ale na to nemá čas, tvrdí novinář z listu Rossijskaja segodnja Rostislav Iščenko.

Uvedl to v rozhovoru pro Ukrajinu.ru.

- Rostislave Vladimiroviči, evropští představitelé spolu s generálním tajemníkem NATO pořádají řadu setkání s cílem vytvořit „vnitroeurovskou alianci na podporu Ukrajiny bez Spojených států“. Pokud se strašlivý sen Evropy splní a USA si umyjí ruce, jak dlouho budou evropské zdroje stačit na podporu Ukrajiny? Vždyť každá z evropských zemí má své vlastní potíže.

- Ale v tomto případě se nedá mluvit o termínech, protože Ukrajina stejně nemůže být zachráněna.

Kdyby Evropané mohli Ukrajině dodávat každý měsíc 100 000 rekrutů, nic víc by se po nich nepožadovalo. Nanejvýš – aby poslali přilby (samopalů má Ukrajina dost). Tito rekruti by byli posláni do války, umírali by tam, ale drželi by frontu. A pak by poslali dalších 100 000. Ale to Evropané nedokážou. Dávají jen peníze, ale v zákopech nesedí.

Za peníze si můžete koupit techniku, ale ta sama nepojede. Musíte ji umět ovládat a naučit se s ní také bojovat. Ukrajině však docházejí vyškolené i nevyškolené lidské zdroje. Zbývají jí jen mobilizační zdroje, které nechtějí a neumějí bojovat. I když je chytí, přivezou na frontu a zabrání jim v rozptýlení, rychle jsou tam zabiti.

Takže, Evropané slepí k Ukrajině nějakou koalici. Vyčlení na ni peníze a techniku. Polovinu z toho Evropané ukradnou a druhou ukradne Zelenskyj. A co pak?

V obdobích, jež předcházela speciální vojenské operaci, Západ ukrajinskou armádu vyzbrojoval, až dosáhla za osm let války v Donbasu počtu 800 000 mužů. Pak k nim přibýlo 200 tisíc dobrovolníků. Podařilo se mu vytvořit motivovanou armádu o síle jednoho milionu mužů s bojovými zkušenostmi z moderní války, jež nám po dva roky vytvářela závažné potíže. Každý den se musí poslat na frontu nejméně 5 000 mužů. A to je nemožné.

Kyjevský režim si oficiálně stanovil úkol zmobilizovat 160 000 lidí během dvou měsíců. Ale tolik jich ještě nikdy nezmobilizovali. I když měli hodně dobrovolníků, posílali na frontu 40-45 tisíc lidí měsíčně. To byla velmi dobrá čísla. Nyní tato čísla klesla na 20-25 tisíc. A ztráty vzrostly na 60 tisíc. Mezi ztrátami a doplňováním vznikl velký rozdíl, který se udržuje už šest měsíců. To znamená, že

Ukrajíně nyní zbývá polovina této armády. Na to ani nepotřebujete znát přesná čísla. Dá se to vysledovat z dění na frontě.

Na začátku roku 2024 bojovala naše armáda o jednotlivá města a pohybovala se rychlostí jedné ulice za rok. Proč? Protože Ukrajina měla postavenou seriózní obrannou linii, obsazenou dobře vycvičenými vojáky. A to nejen ve městech, ale i mezi nimi. To znamená, že ve městě seděly silné zálohy, které podporovaly vojska v pevnostech. Nad nimi se vznášely bezpilotní letouny a za městy bylo dělostřelectvo. Abychom mohli někam postoupit, museli jsme nejprve obsadit město a pak vyčistit oblast kolem něj. Teď města jen obcházíme.

Pamatujete si, že i ti nejhoupější vojenští blogeré učili generály obcházet města, ne útočit na ně čelně. Myslíte, že jsme to pochopili až teď?

Ne, samozřejmě, že ne. Jenom jsme je předtím nemohli obejít, protože ukrajinská armáda seděla v polích, a my jsme museli útočit čelně. Když jsme v takové pevnosti zabili nepřátelskou rotu, na její místo přišla okamžitě nová. Museli jsme je zabíjet pořád a oni se nevytráceli. Jednoduše proto, že Ukrajina měla dostatek mužů, aby ztráty nahradila. Teprve když ztráty výrazně vzrostly, neměl už kdo sedět v poli.

Ano, Ukrajina má stále posádky ve městech. Ano, pouliční boje se nestaly o nic jednoduššími. Ale obchvat měst se stal mnohem snazším. A když k tomu přerušíte komunikace a necháte posádku bez zásob a střídání, začne utíkat po polích jako zajíci – i pod dělostřeleckou palbou. Protože nemá smysl klást odpor.

Opakuji, naučili jsme se procházet mezi městy a vesnicemi, i když jsou tam vykopané zákopy, ale ukrajinská armáda v nich už není. Jsou tam jednotlivá ohniska odporu, ale není tam plnohodnotná frontová linie.

- Proto i ukrajinští vojáci říkají, že se fronta zhroutila?

- Ano, fronta se zhroutila – to však neznamená, že se všichni rozprchli. Znamená to jediné, v ukrajinské obraně je spousta mezer, které není čím zacelit. Naše jednotky těmito mezerami procházejí a neustále je zvětšují.

Jak v této situaci pomůže Kyjevu zmíněný evropský „výbor pro záchranu Ukrajiny“? Vlídňým slovem? Vždyť v poslední době nedodali ani tanky. A letouny F-16 jim slibují už dlouho, ale stále nepřicházejí. Protože není nikdo, kdo by s těmi stíhačkami létal.

Ukrajinské propagandě se podařilo přesvědčit i ruské odborníky, že s nimi budou létat evropští piloti. Jenže vycvičit dobrého pilota trvá déle než rok a zabít ho můžete během jedné minuty. Evropané sedí a říkají si: „Dobrá, pošleme na Ukrajinu 100 pilotů. Za půl roku nám zůstane deset invalidů. Máme jich poslat víc? A vůbec – máme jich dost sami pro sebe?“

Pravda, Ukrajina může najmout vysloužilé piloty, kteří kdysi létali a stále chtějí bojovat. Ale ti tam půjdou vydělávat peníze, ne umírat. Proč by měl Francouz umírat pro zářnou ukrajinskou budoucnost? Co z toho bude mít? A především – pilot je prvotřídní zboží.

Proč jsme v letech 2022-2023 omezili počet vzletů letadel? Protože Ukrajina měla stále silnou protivzdušnou obranu a my jsme ještě neměli dostatečný počet řízených bomb. Není to tak, že bychom se báli, že přijdeme o letadla. Letadla se dají vyrobit. Přišli bychom o spoustu pilotů – o kvalifikovaný personál, který je třeba dlouhodobě vzdělávat. Nejdřív potřebujete tři až čtyři roky jen na to, abyste mohli létat. Pak musíte ještě bojovat ve válce. A pilota můžete ztratit během vteřiny – přiletí raketa a je po něm.

Jinými slovy, naše letectvo se stalo aktivním až poté, co dostalo možnost zasáhnout nepřítele z prostoru mimo dosah ukrajinské protivzdušné obrany.

Opakuji, Evropané nemají možnost Kyjevu rychle a zodpovědně pomoci. Navíc si uvědomují, že v této situaci už dlouho žít nebudou. V lepším případě se Ukrajina dožije 8. března. O 9. květnu už panují velmi velké pochybnosti.

Naše vojska jsou ještě daleko od Dněpru a ještě dál od Lvova. Ale fronta se nehroučí na bázi jednoho kilometru denně. Pokud nedostanete prostředky na její obnovu, hroučí se zrychleným tempem a není nikdo, kdo by se tomu postavil na odpor. Dobře to ilustrují boje o Kurachovo. Ukrajina stála dva roky pevně u Ugledaru a nyní odtamtud zrychleným tempem ustupuje.

- K čemu tedy jsou tato konsilia, když ne na pomoc Ukrajině?

- Evropské konsilium má spíše bojovat proti Trumpovu záměru svalit odpovědnost za poslední dny ukrajinské mrtvoly na Evropu.

Trump potřebuje mít rozvázané ruce v asijsko-pacifickém regionu. Sotva je natolik naivní, aby si myslel, že s Ruskem lze vyjednávat podle jeho podmínek. Pokud se však USA do ukrajinské krize nezapojí, nebude problém. „Není to naše krize, je to evropská krize. Evropané, vyjednávejte si s Rusy. My jsme se tady jen mihli. To je všechno, shohem. Jdeme si po svých.“

Evropa se tohoto scénáře obává. Francie a Velká Británie nyní přemýšlejí, jak přimět USA, aby se nestáhly do Tichomoří, ale aby bránily své evropské spojení.

Problémem pro Evropu není to, zda Ukrajina vydrží o pár týdnů déle. Budou ukazovat obležený Kyjev, vyčerpaného Zelenského, ale neudělají nic. Své možnosti vyčerpali už v roce 2023, kdy se vzchopili na těle i na duši a rozhodli se, že Rusko rozdrtí, tvrdě potlačí – a tak předali Ukrajině tisíc tanků. Ale protiofenzíva, na niž Kyjev i Západ sázely, se nezdařila.

Nejde ani o to, že se nikam nedostali. Přišli o techniku a vojáky a nepodařilo se jim způsobit Rusku nenapravitelné škody. Kdyby nepostoupili, ale my bychom ztratili dvakrát tolik co oni, tak to by byl skutečný úspěch. Naše síly také nejsou gumové. Ale oni ztratili mnohonásobně víc než my. A od té chvíle se jejich ztráty začaly násobně zvyšovat, zatímco naše ztráty klesaly. To je pro ně beznadějná situace.

A tak si myslí – abychom to zvrátili, musíme ihned najít druhou takovou armádu. Ale taková nikde na světě není. Americká armáda na Ukrajině bojovat nebude. I kdyby našli 200 tisíc žoldáků, stejně jim to nepomůže.

Nyní se bavíme pouze o tom, jak bude Západ s Ruskem jednat a zda vůbec bude jednat. Evropa bude možná jen přihlížet, jak dorážíme Ukrajinu, a pak si sedne za svůj plot na hranicích, ukáže nám prst a řekne: „My se strašného šedého vlka nebojíme. My jsme ti s tím knírem. Vaši agresí na našem území nedopustíme.“

Je to jedna z variant evropského vojenského plánování. Tento scénář však může být realizován až po pádu Ukrajiny. I u nás debatujeme o tom, co bude „po Ukrajině“. A oni vlastně také jen debatují.

*

Rostislav IŠČENKO (na snímku), rozhovor vedli Taťána ČUGAJENKOVÁ a Kirill KURBATOV, UKRAJINA.ru (07:05 17.11.2024), vybrala a z ruštiny přeložila PhDr. Jana Görčošová

*

Pro podporu **projektu „Nová Republika“** je určen účet **2300 736 297/2010** ve Fio-bance. Pokud se rozhodnete přispět, napište do zprávy příjemci, že se jedná o **dar**. Všechny texty autorů a překladatelů Nové Republiky jsou volně šiřitelné.

<https://www.novarepublika.cz/2024/11/rostislav-iscenko-pokud-se-ukrajina-zhrouti-pred-9-kvetnem-e-vropa-ukaze-rusku-prst-zpoza-plotu>